

Մանուկ ումն է դա. այսպէս հանապազ ասէր նա վասն իմ.
Այլ ես յիւր անուն կոչէի ըզնա Յրիորդ Եղիսա.
Բազում այն է զի, առ ի քարգմանել ի գրոց սաղմոսին,
Խոնարհէր իմ զլուխ, յեկեղեցւոյ անդ, ի մասեան նորա,
Որպէսզի յառուր միում, Աստուած իմ, տեսէր դու իսպառ,
Վարդ այսքն նորա հուսկ եղև շրթանց իմոց բոցավառ:

Սիրազեղ հոգւոց նորածիլ տարփանք դուք վաղարուսիկ,
Այգ էք դուք քաղցրիկ եւ առաւօտ սուրբ սրբի մարդկայնոյ.
Թովեսցիք զմանկունս, զմայլանք նորանշանք, նոյն եւ խաբուսիկ,
Եւ յորժամ գայցէ երեկոյն ի վիշտ համակել զմեզ, ո՛հ,
Թովեսցին ի շունչ ձեր կենսապարար հոգիք մեր զառամք.
Սիրասենչ սրբից տարփանք նորածիլք այլ վաղարառամք:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

Վ. ՀԻԿԿՈ

1914, Գանձիր



ԱՐՏՈՅՏԻ ՄԸ

Ողջո՛յն քեզ, զուարթ ոգի	Եւ տօգոյն ծիրանին
Զէիւր դուն բնաւ բոչուն.	Կը լուծուի շուրջ քառիչքիդ.
Երկինքէն կամ մօտիկն երկինքի	Ու նրման աստղի մը երկնային՝
Կը գեղուս սիրտդ համբուն	Յայցին մէջ լուսախտիս
[նում:	[վնիս:
Անպատրաստ արուեստի նուագներով անհաս-	Անտես ես, սակայն դեռ կը լսեմ խինդրդ
Աւելի վեր, միշտ վեր,	Սուր ինչպէս են նետերն
Ամպի մը պէս հրանուս	Այդ գունդին արծաթէ,
Երկնապող կ'առնես դուն ալ քեւեր,	Որուն, տե՛ս, կը կծկի բոց լապտերն
Թռիչք ալին մէջ կապոյտ, լճանձրոյք:	Այցին մէջ շինջ կարէ,
Փոխն ի փոխ կ'սաւառնիս ու կ'երգես ան-	[զանք քէ:
	Մինչ հազիւ կը տեսնենք, բայց հոն է կըզ-
Մէջ ոսկի շառաւիղին	Ողջ երկիրն ու այլեր
Մարամուտ արեգին,	Քու ձայնովդ է բրբաուն,
Որուն վրայ ամպերը կը փայլին,	Ինչպէս, երբ մերկ ու պարզ է գիշեր,
Կը սուրաս ծրփագին	Ամպէ մը լոկ հեռուն
Իր վազին մէջ սկսնակ գերդ հրճուանք մ'ան-	Լուսին շող կը մաղէ եւ երկինքն է գեղուն:

Թե ի՞նչ ես՝ չենք գիտեր,
 Ի՞նչ բան նման է հեղի:
 Միածան ամպերեն փառփ շիրեր
 Չեն կարիր զննելի,
 Մինչ հեզմե դաշներդի տարափ մը կը հոսի:

Նման ես այն հերքողին
 Որ ծածկուած մտածումի
 Լոյսին մեջ, կ'ոգե երգ մը անգին,
 Մինչ աշխարհ կը սփնի
 Համակրիլ անտեսուած յոյսերու՝ սոսկումի:

Նման տոմարիկ այն կոյսին՝
 Որ ներսը զաղսնաբար,
 Բերդին մեջ պալատին, իր հոգին
 Կ'ամոքե սիրահար, [փած վար:
 Նուագով՝ գերդ սերն անոյ՝ խըցիկէն բա-

Ձերդ ոսկի կայծոռիկ
 Մ'հովսիս մեջ ցողազին,
 Սփռելով ամեն կողմ բափանցիկ
 Իր գոյներն օդային [վանին:
 Մաղկանց մեջ ու խոտին՝ զինք ծածկող հո-

Թերթերով զմուխտ:
 Վարդի մ'ես նման, զոր sop
 Հովն հրավառ ծաղկաբափ կը դարձնե,
 Մինչ շնչած իր խակ հոսն
 Իր մեղրով կը զգլխե այս գողերը ծանրոսն:

Դարնային շաղբն ամեն
 Մարդին վրայ շողաւէս,
 Մաղիկներն արքնցած անձրեւէն,
 Ինչ որ զուարթ է յաւէս, [երգեդ:
 Ձինչ ու բարձ, — չէ երբեք գերազանց փու

Ըսե՛ք մեզ, ոգի դուն
 Կամ քաջուն, որո՞նք են
 Խոնք անոյ՝ զինիւն եւ սիրոյն
 Դովն ես բնաւ լսե՛ր չեմ՝ [նանեմ:
 Որ զրգուէ զմայլումի յորձն ա՛յնքան երկ-

Պարերգներ հարսանեաց,
 Կամ նուագներ յաղթական,
 Այդ բոլորն հետ ձայնիդ բաղդատուած՝
 Պարծանք մ'են ընդունայն, [պայման,
 Բան մ'որուն մեջ կըզգանք միշտ պակաս մ'ան-

Ի՞նչ աղբիւր ես գրեք
 Երգերուդ կարգի,
 Ո՞ր մարգեր՝ ալիք՝ լեռ, ի՞նչ ձեւեր
 Դաշներու՝ երկինքի,
 Ի՞նչ սեր նման փուլիկնիդ, չըզհետեւ մորմոքի:

Հրնուանքդ ջինջ՝ ուժգին՝
 Նուաղում չի ունենար.
 Ու նաեւ ստուերը ձանձրոյթին
 Քեզ բնաւ չի մօտենար. [նանչնար:
 Կը սիրես, բայց սիրոյ ժխուր յափրանք չես

Քրնացած քե տրբուն,
 Աւելի հիշդ ու խոր
 Կրնաս իրք մահուան կռանել դուն,
 Քան մարդիկս մսամուր,
 Ձի բիւրեղ գետի պէս կ'նոսին խազբղ բոլոր:

Կը նայինք ես՝ առաջ,
 Կը ցանկանք ցընորփին,
 Մեր անկեղծ ծիծաղներն խակ հառաչ
 Մը կը կրեն վշտակին. [մըքին:
 Քաղցրագոյն մեր երգեր՝ խորհուրդներ են

Անգոսնել քե հնար եր
 Ոյս, երկիւղ ու պարծանք.
 Եւ երբ ըլլայինք մենք իրեր
 Որ չեն ծնած լալու ցանգ, [նուանք,
 Ձգիտեմ ի՞նչպէս սրտի մօտ կ'ըլլար փու հըր-

Բովանդակ չափերէն
 Ձայներուն ցնծալի,
 Դիբերու մեջ եղած այն ամեն
 Դանձերէն աւելի [նելի:
 Քերթողն ո՛նց կը զսնէ, հո՛ղն հեզնող, հա-

Սարկեցո՛ւր ինձ գէր կեսն
 Հրնուանիդ՝ զոր գիտես
 Ուղեղովդ. քե յորդեր շրթներես
 Արբուանք մը դաշն ա՛յնպէս, [հեզ:
 Աշխարհ ինձ կ'ունկնդրէր, ինչպէս ես հիմակ